

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie zniesienia prawa propinacyi
w Wieliczce.

Wysoki Sejmie!

Uchwałą z dnia 6. Października 1882. L. 800 S. przekazał Wysoki Sejm petycję radnych i członków gminy miasta Wieliczki o zniesienie prawa propinacyi w tem mieście, Wydziałowi krajowemu jako komisji, z poleceniem zdania sprawy w ciągu *bieżącej sesji sejmowej*.

Wywiązując się z powyższego polecenia, przedkłada Wydział krajowy następujące sprawozdanie:

Komisya administracyjna Wysokiego Sejmu wnosząc dnia 18. Października 1881. do L. 850 S. sprawozdanie z projektem ustawy znoszącej prawo propinacyi w Samborze, przez Wysoki Sejm przyjętej, objawiła zdanie, zawierające wskazówkę postępowania dla Wydziału krajowego. A mianowicie komisya administracyjna oświadczyła, że *pożądanem jest*, ażeby propinacyjne prawa miastom służące po myśli §fu 38. ust. propin. z dnia 30. Grudnia 1875 r. jak *najspieszniej* były uchylone w sposób regulujący po słuszności dochody miast z tego źródła płynące.

Wiadomo bowiem, że miasta po największej części wykonują swoje prawa propinacyjne w drodze wydzierżawienia propinacyjnych dochodów.

Kontrola nad szynkarzami jest ztąd bardzo utrudnioną, a *dowolności i nieprawidłowemu częstokroć wyzyskiwaniu ludności obszerne zostawione pole* — zapobiega temu przemiana dochodów z propinacyi na stale unormowane opłaty konsumcyjne.

Uwaga ta komisji administracyjnej, zaczerpnięta z praktycznego życia, stosuje się w zupełności do gminy miasta Wieliczki.

Akta Wydziału krajowego świadczą bowiem, że administracya prawa propinacyi w Wieliczce była przedmiotem bezustannych skarg i zażaleń; żadne wydzierżawienie tegoż prawa nie mogło się obejść bez zarzutów, zawierających insynuacje przekupstw i czynów, skierowanych na wyzyskiwanie dobra publicznego na korzyść prywatną.

Do tego nie dotrzymywali dzierżawcy kontraktów, dopuszczali się dowolności i domagali się bezustannie opuszczenia czynszu dzierżawnego.

Chcąc temu wszystkiemu raz na zawsze tamę położyć i uwolnić się od dochodzeń, zwyczaj do celu nieprowadzących, zawezwał Wydział krajowy, na podstawie zbadania rzeczy na miejscu, reprezentację miejską reskryptem z dnia 15. Września 1882. L. 44.001 w myśl postanowień §fu 98 ust. gm. i ust. krajowej z dnia 18. Lutego 1875., tudzież w wykonaniu §fu 38 ust. propinacyjnej z dnia 30. Grudnia 1875, ażeby bezzwłocznie do zniesienia prawa propinacyi przystąpiła.

Do powyższego zawezwania miał Wydział krajowy nie tylko prawo, ale i obowiązek. Skoro bowiem Wydział krajowy spostrzegł, że gmina tą ważną częścią zakładowego majątku *złe* administruje, to miał tem samem obowiązek wynikający z przytoczonych ustaw, dzierżąc prawną opiekę nad zakładowym majątkiem gmin, poczynić zarządzenia, dążące do zabezpieczenia gminie większych i pewniejszych dochodów.

Reprezentacya miejska przyjęła zawezwanie Wydziału krajowego *bardzo przychylnie* i uchwaliła *jednogłośnie* zniesienie prawa propinacyi na posiedzeniu z' d. 21. września 1882. Przeciw *tej uchwale nie wniesiono w terminie ustawą określonym żadnego przedstawienia*. Rada gminna nie mając wiadomości jak długo potrwa sesya sejmowa, wyznaczyła pierwotnie komisji wybranej do ułożenia projektu ustawy a względnie projektu taryfy opłat *sześciotygodniowy* termin, gdy jednak następnie okazało się, że sesya sejmowa przed upływem tego terminu zamkniętą zostanie, zgodziła się Rada gminna zawezwana w tej mierze przez Wydział krajowy na spieszniejsze załatwienie sprawy i uchwaliła na posiedzeniu z dnia 3. października b. r. *jednogłośnie* załączony projekt ustawy i taryfy opłat.

Następnie przedłożoną została sprawa Wydziałowi powiatowemu, który zatwierdził przedłożenie w zastosowaniu §§. 99, 100 ust. gm. i 36 ust. o repr. pow.

Taryfa opłat została w gminie w należyty sposób ogłoszoną.

Przeciw zniesieniu prawa propinacyi i zaprowadzeniu opłat wnieśli przedstawienia to we formie protestów, to rekursów, to petycyi do Wysokiego Sejmu wniesionej, niektórzy członkowie gminy i rady gminnej, tudzież dzierżawca prawa propinacyjnego Abraham Seidenfrau.

Zarzuty protestujących streścić się dają, jak następuje:

- a) że sprawa zniesienia prawa propinacyi była *zbyt pospiesznie* przeprowadzoną, w skutek czego gmina na stratę narażoną być może;
- b) że taryfa opłat nie odpowiada stosunkom konsumcyi miejscowej, i że wskutek tego gmina z opłat będzie miała *zbyt mały dochód*;
- c) że wobec kontraktu zawartego z dzierżawcą propinacyi a obowiązującego po koniec 1887 r. będzie gmina na proces narażoną, który ostatecznie ciężkie straty przynieść może.

Wszystkie te zarzuty nie mają należytego uzasadnienia.

ad a) Wydział krajowy udzielił gminie Wieliczki *gotowy projekt* ustawy o zniesieniu prawa propinacyi. Projekt ten oparty na przedłożeniu *rządowem* dla miasta Lwowa, tudzież na uchwalonym przez Wysoki Sejm projekcie do ustawy o zniesieniu prawa propinacyi w gminie miasta Sambora, z uwzględnieniem uwag poczynionych przez c. k. Ministerstwo, jest *tym samym owocem dłuższych badań tak Władz rządowych i autonomicznych* jakoteż Komisji sejmowej. Zresztą Wydział krajowy dąży do tego, ażeby projekty ustaw o zniesieniu prawa propinacyi były we wszystkich gminach *w zasadniczych postanowieniach jednozgodne*, bo to ułatwi nadzór nad wykonaniem ustaw.

Jeżeli przeto Rada gminna projekt ustawy nadesłany jej przez Wydział krajowy *w całości przyjęła*, to uznać musimy powyższe postępowanie jako zupełnie prawidłowe i gminy bynajmniej na straty nienarządzające.

ad b) Co do kwestyi taryf, opierającej się na *konsumcyi miejscowej*, chodzi przedewszystkiem o zbadanie miary tej konsumcyi miejscowej.

Trudno wymagać, a żeby konsumpcya miejscowa wykazaną była w *urzędowych szczegółowych tabelach*, bo do tego nie ma materyałów.

Propinacya nie była nigdy we własnym zarządzie administrowaną, lecz zawsze wydzieloną. Dzierżawca propinacyi utrzymuje wprawdzie księgę rachunkową dla swej własnej potrzeby, lecz nie jest obowiązany oddać tę książkę do publicznego użytku, a gdyby nawet to uczynił (jak się w ostatniej chwili zadeklarował) to nie doprowadziłoby to do żadnego rezultatu, księgi te bowiem prowadzone bez znajomości zasad rachunkowych raczej jako luźne prywatnej natury zapiski wydanych szynkarzom napojów uważać należy, nie dające bynajmniej rzetelnego obrazu konsumpcyi.

Komisya Rady gminnej, złożona w części ze znawców stosunków propinacyjnych, postąpiła przeto zdaniem naszym jeszcze najtrafniej, jeżeli powołała z po za grona Rady rzeczoznawców, którzy jej swej opinii udzielili, podając cyfry konsumpcyi *przeciętnie w przybliżeniu*, bo wobec zmian w samej konsumpcyi i wykluczeniu z tego powodu dokładności absolutnej, nie może bynajmniej chodzić o drobne różnice.

Zresztą nadmienić należy, że żadne postanowienia regulujące pobór dochodów gminy, a tem mniej jakiekolwiek taryfy nie mogą być uważane jako *norma raz na zawsze obowiązująca*. Stosunki konsumpcyi ulegają wielkim zmianom. Zbadana cyfrowo w jednym roku konsumpcya może już w roku następnym być zupełnie odmienną; jeżeliby przeto taryfa dla Wieliczki okazała się z czasem niestosowną, to będzie odpowiednio zmienioną.

Wobec zarzutu, że dochód z opłat będzie zbyt mały, przedstawiamy twierdzenie poważnych obywateli miasta Wieliczki, domagających się zniesienia prawa propinacyi jak najspieszniejszego, że dochód już w pierwszym roku będzie co najmniej 23.000 zł. w. a., podczas gdy obecnie wynosi zaledwie 12.000 zł. w. a.

W ten sposób odparty jest zarazem zarzut, że konsumpcya jest nieodpowiednio obliczona. Zresztą zarzut ten pochodzi od propinatora, któremu bardzo wiele na tem zależy, a żeby nie dopuścić do zniesienia prawa propinacyi albo przynajmniej sprawę o ile możliwie odwlec.

ad c) Zarzut, że gmina w razie zniesienia prawa propinacyi narażoną będzie na straty z powodu procesu z dzierżawcą propinacyi, odpada wobec wyraźnego postanowienia odnośnego ustępu art. III., zawartego we formie aktu notaryalnego kontraktu dzierżawnego traktującego o rozwiązaniu kontraktu w razie zniesienia prawa propinacyi, który brzmi: „Dalej zastrzega „sobie gmina miasta Wieliczki wyraźnie, że w razie, gdyby w ciągu dzierżawy przysługujące „jej prawo propinacyi w drodze rządowej zniesione, lub co do jego natury zmienione, lub „indemnizowane zostało, dzierżawca będzie obowiązany zaprzestać dalsze wykonywanie „prawa propinacyi i pobieranie opłat gminnych od wprowadzonych do miasta napojów i „nie może się domagać od gminy wydzierżawiającej *żadnego z tego powodu wynagrodzenia*, „prócz zwrotu czynszu po nad dzień ustąpienia z dzierżawy wypłaconego, a stosunek dzierżawcy będzie w taki sam sposób jak z końcem dzierżawy uporządkowany.“

Rekursy, nie zawierające nic innego jak tylko zarzuty zwyż pomienione, należy uważać jako protesta, które znajdują odparcie w wywodach powyżej przywiedzionych.

Pozostaje jeszcze petycja dziewięciu członków gminy miasta Wieliczki, którą Wysoki Sejm uchwałą z 13. Października 1882. l. 920/S przekazał Wydziałowi krajowemu jako komisji do załatwienia. Petycja ta jest skierowaną przeciw zniesieniu prawa propinacyi i zawiera zażalenie na zbyteczny pospiech.

Petycja ta jest zupełnie bezpodstawna i znajduje zupełne odparcie w wywodach niniejszego sprawozdania zwłaszcza, gdy się zważy, że zniesienie prawa propinacyi uchwalila Rada gminna miasta Wieliczki *jednogłośnie*. — Nadto zauważamy, że pospiech jest nietylko uzasadniony, lecz nawet konieczny, idzie tu bowiem o to, aby przysporzyć gminie nowe źródła dochodu i wyswobodzić ją z rąk wyzyskującego przedsiębiorcy i rozwiązać kontrakt dla gminy nader niekorzystny, który miałby trwać jeszcze aż do 1. Stycznia 1888 r.

Wszelkie inne zarzuty, odnoszące się do osobistych stosunków pomiędzy dzierżawcą propinacyi Abrahamem Seidenfrau a właścicielem rafinerji w sąsiedniej gminie *Klasnem* pomijamy milczeniem, albowiem te prywatne stosunki nie mogą w żaden sposób iść w rachubę, gdy chodzi o sprawę publiczną, o interesa gminy.

W końcu uważamy za potrzebne podnieść korzyści, jakie gmina w skutek zniesienia prawa propinacyi odniesie:

Konsumcyja piwa w okręgu gminy Wieliczki wynosi przeciętnie według podania wszystkich rzeczoznawców i poprzedniego dzierżawcy prawa propinacyi Neidera rocznie przeciętnie 3.600 pół hektolitrów piwa, co przyniesie gminie przy opłacie 2 zł. od pół hektolitra rocznie 7.200 zł.

Konsumcyja słodzonych trunków wszelkiej kategorii obliczona przeciętnie nisko na 60 hektolitrów, co przyniesie gminie przy opłacie 25 zł. od hektolitra 1.500 zł.

Konsumcyja wódki obliczoną jest na 250 hektolitrów 90 stopniowego spirytusu, (który następnie przerabia się na szumówkę, rum, arak i t. d.) Licząc po 40 ct. od jednego stopnia przyniesie ta opłata gminie rocznie 9.000 zł.

Opłaty od konsumcyi miodu, maliniaku i t. d. mogą przynieść gminie około 200 zł.

Opłaty policyjne od szynkarzy po 50 zł. rocznie przyniosą gminie 1000 zł. Razem przeto 18.900 zł.

Potrąciwszy od powyższej sumy koszta administracyi wysoko obliczone na 3.400 zł., pozostaje czysty dochód gminie (nie podlegający podatkowi) co najmniej 15.500 zł. Wątpić nie można, że konsumcyja napojów spirytusowych a szczególnie piwa podniesie się, skoro przymus propinacyjny zniesiony, i wolna konkurencyja lepszych gatunków napojów spirytusowych i piwa wprowadzoną będzie. Tem samem podniesą się i to znacznie dochody gminy.

Obecnie jest prawo propinacyi wydzierżawione za 14.500 zł., a potrąciwszy od tej sumy podatki w wysokości około 2.000 zł., pozostaje dla gminy zaledwie 12.000 zł.

Najważniejszą korzyść, jaką gmina ze zniesienia prawa propinacyi odniesie, jest podniesienie dochodów gminy, która z ustawicznym walczy niedoborem tak dalece, że częstokroć w kasie miejskiej nie dostaje grosza na wypłacenie pensyi organów miejskich, tak dalece, że gmina miasta Wieliczki wniosła prośbę i popiera ją usilnie: *o zwinięcie jednej szkoły w mieście*. Nie wątpliwie wypływa ze zniesienia prawa propinacyi i ta korzyść, że przymus propinacyjny ustaje, a zatem idzie uwolnienie tak kupców jak szynkarzy z pod jarzma nałożonego na nich przez propinatora, wolna konkurencyja i wszystkie korzystne następstwa z wolnej konkurencyi.

To są najważniejsze powody, dla czego gmina tak gorąco za zniesieniem prawa propinacyi i za wprowadzeniem opłat występuje.

W końcu nie od rzeczy będzie i to nadmienić, że gdyby gmina prawa propinacyi nie zniesła, natenczas otrzymałaby po 26 latach w ustawie propinacyjnej oznaczonych, kapitał w kwocie około 23.000 zł. uzbierany z opłat od szynków, które przeciętnie 450 zł. rocznie przynoszą.

Kapitał 23.000 zł. ulokowany jako zakładowy majątek przyniosłby gminie około 1.150 zł. rocznego dochodu nie stojący w żadnej proporcji do rocznego przychodu z opłat gminnych, które gmina po zniesieniu prawa propinacyi w skutek zaprojektowanej ustawy *zaraz* pobierać zaczęnie, a nadto wydanym jej będzie *natychniaś* kapitał uzbierany z opłat od szynków i grzywieu a zostający w administracyi Wydziału krajowego.

Zważywszy na powyżej wyłuszczone okoliczności,

zważywszy na *jednogłośną* uchwałę Rady miejskiej, popartą przez Reprezentacyę powiatową.

Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić $\frac{1}{2}$ załączony projekt do ustawy.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Lwów dnia 14. Października 1882.

Marszałek krajowy:
Dr. Mikołaj Zyblikiewicz w. r.

Sprawozdawca:
Dr. Franciszek Smolka w. r.
Członek Wydziału krajowego.

U s t a w a

z dnia o zniesieniu propinacyjnego prawa wyszynku i sprzedaży gorących napojów i o zaprowadzeniu miejskich opłat konsumcyjnych i policyjnych w mieście Wieliczce.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam co następuje:

Art. I.

Propinacyjne prawo wyszynku i sprzedaży gorących napojów, jako to: piwa, wódki, miodu, araku i rumu, tudzież tak zwanych słodzonych napojów, w propinacyjnym okręgu miasta Wieliczki — zostaje zniesionem.

Art. II.

Do okręgu propinacyjnego względnie poborowego miasta Wieliczki należą: miasto Wieliczka, tudzież przedmieścia Mierzączka i Lednica dolna, które stanowią wprawdzie osobną gminę katastralną, lecz należą do związku gminy Wieliczki i są składową częścią tejże gminy administracyjnej.

Art. III.

Od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy podlega wyszynk i handel wszelkich napojów propinacyjnych w okręgu propinacyjnym miasta Wieliczki ogólnym przepisom przemysłowym, o ile niniejsza ustawa inaczej nie postanawia; od tego dnia nie mogą takie przedsiębiorstwa być wykonywane na mocy prawa propinacji.

Opłaty konsumcyjne.

Art. IV.

Gminie miasta Wieliczki służy prawo pobierania następujących opłat:
1. Od esencji ponczowej, likworów, rozolisów i wszelkich słodzonych napojów spirytusowych przy wprowadzaniu 25 złr. w. a. za 1 hektolitr, (100 litrów).

2. Od rumu, araku, koniaku, śliwownicy, wódki i spirytusu tak przy wyrobie, jak przy wprowadzaniu 40 ct. za 1 stopień hektolitrowy, t. j. za każdy w jednym hektolitrze według skali stodzielnego alkoholometru przy temperaturze $+ 12^{\circ}$ R. odmierzony stopień. Opłacie tej podlegają przy wprowadzaniu także inne płyny, w których spirytus stanowi główną część składową.

3. Od piwa, bez względu na jakość napoju, tak przy wyrobie jak przy wprowadzaniu 4 zł. za 1 hektolitr (100 litrów).

4. Od miodowych napojów, jako to: miodu pitnego, wiśniaku, maliniaku, lipniaku i dereniaku:

a) przy wprowadzaniu 12 zł. za 1 hektolitr (100 litrów);

b) przy wyrobie miodu pitnego 36 zł. za każdy cetnar metryczny (100 klgr.) miodu praśnego (patoki) użytego do warzenia czyli wyrobu napoju.

Art. V.

Ustanowione w artykule IV. opłaty konsumcyjne pobierać się będzie bezpośrednio przy wyrobie i przy wprowadzaniu wymienionych napojów do okręgu propinacyjnego względnie poborowego miasta Wieliczki (Art. II.). Napoje wymienione w artykule IV. przerabiane z wódki lub spirytusu, opłaconych już przy wyrobie lub przy wprowadzeniu, nie podlegają nadto żadnej opłacie konsumcyjnej miejskiej.

Art. VI.

Opłaty w artykule IV. ustanowione obciążają tylko miejscową konsumcję w miejscowościach w artykule II. wymienionych, nie mogą zatem obciążać ani wyrobu miejscowego, ani też obrotu handlowego.

Art. VII.

Przemysłowcom miejscowym, trudniącym się wyrobem, przetwarzaniem lub przerabianiem, tudzież handlem napojów w artykule IV. wymienionych, jeżeli one przy wprowadzaniu według postanowienia art. IV. opłacone zostały, należy przy wywozie tychże napojów z okręgu poborowego zwrot miejskiej opłaty konsumcyjnej następującej wysokości:

1. Za rum, arak, koniak, śliwownicę, wódkę i spirytus przy wywozie w ilości najmniej 25 litrów, 40 ct. za 1 stopień hektolitrowy, t. j. za każdy w jednym hektolitrze według skali stodzielnego alkoholometru przy temperaturze $+ 12^{\circ}$ R. odmierzony stopień.

2. Za ponczową esencję, likiery, rozolisy i inne słodzone napoje, jeżeli zawierają najmniej 30% alkoholu, przy wywozie najmniej 25 litrów w jednym naczyniu, lub we flaszkach jednolitrowych, 8 zł. 75 ct. za 1 hektolitr (100 litrów).

Za inne napoje spirytusowe, tak mało osłodzone, że okażą na stodzielnym alkoholometrze więcej jak 30 stopni, należy się jak za wódkę zwrot 40 ct. za każdy stopień hektolitrowy.

3. Za niezepsute piwo, które przy próbie po wydzieleniu kwasu węglowego okaże najmniej $2\frac{1}{2}$ stopni saharometru, przy wywozie w ilości najmniej pół hektolitra (50 litr) 3 zł. 5 ct. za jeden hektoliter (100 litrów).

4. Za miód pitny niezepsuty przy wywozie w ilości najmniej 25 litrów 8 zł. 30 ct. za jeden hektoliter (100 litrów).

Przewóz napojów gorących, podlegających miejskiej opłacie konsumpcyjnej, przez poborowy okręg miasta Wieliczki (transito), jest wolnym od opłaty i ma być unormowany w myśl przepisów obowiązujących co do rządowego konsumcyjnego podatku rogatkowego.

Art. VIII.

Blizsze postanowienia pod względem poboru oznaczonych w artykule IV. miejskich opłat konsumcyjnych od gorących napojów i pod względem uiszczania zwrotu opłaty przy wywozie tych płynów, tudzież co do organów do sprawowania tych czynności powołanych, jakoteż co do sposobów wykonywania kontroli przy poborze i zwrocie rzeczonych opłat, wydane zostaną ze strony Rządu osobnem rozporządzeniem.

Przepisy obowiązujące co do poboru i kontroli rządowego podatku konsumcyjnego w zamkniętych miastach, od wyrobu i przywozu napojów, należy analogicznie zastosować do poboru i kontroli miejskich opłat, niniejszą ustawą zaprowadzonych.

Art. IX.

Czyny i zaniechania, przez które gminę miasta Wieliczki o należącą się jej opłatę konsumcyjną ukrócono lub ukrócić usiłowano, będą karane jako przekroczenia grzywnami równającemi się dwu- do ośmiokrotnej opłacie, o którą przez przekroczenie gminę ukrócono lub na ukrócenie narażono.

W razie niemożliwości ściągnięcia grzywny, nastąpić ma kara aresztu, przyczem za 5 zł. wymierzyć należy jeden dzień aresztu. Kara aresztu nie może przewyższać trzech miesięcy.

Do przeprowadzenia postępowania karnego powołaną jest polityczna władza powiatowa i obowiązują przytem przepisy o postępowaniu władz politycznych w sprawach karnych, z powodu wykroczeń.

Grzywny przez władze polityczne orzeczone, wpływają do kasy gminnej na rzecz funduszu miejscowych ubogich.

Opłaty policyjne.

Art. X.

Oprócz opłat konsumcyjnych od gorących napojów w Art. IV. ustanowionych, pozwala się gminie miasta Wieliczki pobierać opłatę policyjną od każdego wyszynku tych napojów, wykonywanego w poborowym okręgu miasta Wieliczki 50 zł. rocznie, bez różnicy, czy wyszynk jest wykonywany jako samoistna przemysłowość, czy jako akcesoryum innej przemysłowości.

Ta miejska opłata ma być uiszczaną w półrocznych ratach z góry, — zawsze 1go Stycznia i 1go Lipca każdego roku — do miejskiej kasy miasta Wieliczki, a to w razie uchybienia terminu zapłaty z 6% odsetkami zwłoki.

Jeżeli obowiązek uiszczania tej opłaty zaczyna się od późniejszego terminu, uisci obowiązany pierwszą ratę w takiej ilości, jaka stosunkowo wypadnie za czas od dnia obowiązku opłaty do następnego 1. Stycznia lub 1. Lipca.

Kto w poborowym okręgu miasta Wieliczki zamierza wykonywać gałęź zarobkową, podlegającą tej opłacie policyjnej, winien jest przed rozpoczęciem przedsiębiorstwa, kto zaś w czasie wejścia niniejszej ustawy w życie, wykonuje taką gałęź zarobkową, bądź samoistnie, bądź jako akcesoryum innej przemysłowości, winien w przeciągu 14 dni donieść o tem Zwierzchności gminnej i opłacić należność powyżej ustanowioną.

Kto z pominięciem tego doniesienia rozpoczyna albo dalej wykonuje takie przedsiębiorstwo lub uboczną gałęź zarobkową, podlegającą policyjnej opłacie, popełnia przestępstwo policyjne i zapłaci prócz właściwej należności, nadto grzywnę tej samej wysokości.

Art. XI.

Opłaty policyjne w art. X. oznaczone pobiera gmina miasta Wieliczki tak jak inne opłaty gminne.

Grzywny z powodu ukrócenia dochodów gminy z opłat policyjnych, orzeka i ściąga Zwierzchność gminna dla gminnego funduszu ubogich.

Jeżeli grzywna policyjna nie może być ściągniętą z powodu ubóstwa zasądzonemu, zamienioną będzie na karę aresztu, licząc po 5 zł. za jeden dzień aresztu.

Postanowienia ogólne.

Art. XII.

Co do odwołania się od orzeczeń i zarządzeń Zwierzchności gminnej — tak względem wymiaru i poboru, jak zwrotu opłat gminnych, jako też w sprawach karnych, obowiązują postanowienia ustawy gminnej.

Art. XIII.

Z dniem wejścia w życie ustawy niniejszej tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy i rozporządzenia, tyczące się wykonywania propinacyjnego prawa wyszynku i sprzedaży gorących napojów, jako też poboru opłat od tychże. Równocześnie ustają wszelkie w okręgu poborowym miasta Wieliczki przez gminę tego miasta z tytułu prawa propinacji, jako też z mocy ustawy z dnia 29. Stycznia 1873 Nr. 20. D. u. k. i wszelkich innych rozporządzeń pobierane opłaty propinacyjne i inne należności, a pobierane będą w przyszłości jedynie tylko opłaty niniejszą ustawą zaprowadzone.

Art. XIV.

Fundusz specjalny uzbierany dla gminy miasta Wieliczki z opłat i grzywien w myśl §. 19. ustawy o zniesieniu prawa propinacji z 30. Grudnia 1875. r. Nr. 55. d. u. k. z roku 1877. a zostający w administracji Wydziału krajowego, zostanie wydany gminie miasta Wieliczki po wejściu w życie ni-

niejszej ustawy jako zakładowy majątek gminy z zastrzeżeniem rzeczowych praw osób trzecich.

Art. XV.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ustają w mieście Wieliczce opłaty od szynkarzy opłacane na podstawie §. 19. lit. *a.* ustawy o zniesieniu prawa propinacyi z 30. Grudnia 1875. Nr. 55. d. u. k. z roku 1877, niemniej ustaje dochód z grzywien, nakładanych za przestępstwa w sprawach propinacyjnych w myśl §. 19. lit. *c.* pomienionej ustawy.

Jednorazowe opłaty od zakładania gorzelń, browarów i miodosytni, opłacane na podstawie §. 19. lit. *b.* ustawy z 30. Grudnia 1875. Nr. 55. d. u. k. z roku 1877, będą jednak pobierane i nadal przez cały peryod w §. 3. pomienionej ustawy oznaczony.

Opłaty te zostaną od wypadku do wypadku gminie miasta Wieliczki przez Wydział krajowy wydane jako zakładowy majątek gminy z zastrzeżeniem rzeczowych praw osób trzecich.

Art. XVI.

Niniejsza ustawa wchodzi w życie w 90 dni po jej ogłoszeniu.

Art. XVII.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i skarbu.

